

Civil Rádió 117 perc délutáni magazinműsora

(PF – Péterffy Ferenc riporter, KLM – Kókayné Lányi Marietta, a Gyermek Ház pedagógiai vezetője)

Péterffy Ferenc - *Kuku és barátai – Ismerjük meg közösen a segítőkutyák világát!*, ezzel a címmel egy mesekönyv született. A délutáni magazinban most ezt ajánljuk a kedves hallgatóknak, sok oka van ennek. Loványi Eszter gyógypedagógus, szociológus szerzőnek a személyes tapasztalatai adták a könyvnek az ötletét, ugyanis Eszter hallássérülten született. Mindennapjait egy hangjelző kutya, Kuku könnyíti meg, különösen akkor, amikor nem viseli a hallókészülékét.

A beszélgető partnerünk Kókayné Lányi Marietta, aki a pedagógia vezetője annak a programnak, ahol ennek az oktatása is zajlik, és ő írta ehhez a könyvhöz az előszót. Csókolom, Péterffy Ferenc vagyok.

KLM – Jó napot kívánok, én meg Lányi Marietta.

PF – Mit tud felhozni mentségére (*mindketten felnevetnek*), miért is született ez a könyv? Segítsen ajánlani!

KLM – Nagyon-nagyon jó, hogy megszületett ez a könyv, mert olyan témával foglalkozik, amivel mindannyiunknak foglalkoznia kell, méghozzá egy állaton, egy kutyán keresztül mutatja meg azt, ami a világ legtermészetesebb dolga, hogy végig kell gondolnunk, hogy hogyan és milyen tudunk segíteni sérült társainknak. Loványi Eszter, a könyv írója tanítványunk volt a Gyermek Házában, nyolc évig járt ide hozzánk. A mi iskolánk arra tette fel a programját, és nagyon fontosnak tartja, hogy minden osztályában tanuljon sérült kisgyerek, aztán majd nagygyerek. Eszter a mi tanítványunk volt, itt tanult meg nagyon sok mindent, mi meg tőle tanultunk nagyon sok mindent. És amikor fölkerít arra, hogy a megjelenő könyvéhez előszót írjak, akkor én azt nagyon nagy megtiszteltetésnek és örömmek éreztem. Kuku egy golden retriever kutya, személyesen ismerem, többször volt az iskolánkban, mint hallássérült-segítő kutya, sok közös élményünk van vele. Az ő életén, munkásságán keresztül mutatja meg Eszter gyerekeknek írva, könnyeden, kellemesen azt a nagyon-nagyon sok segítséget és csodát, amit a segítőkutyák tudnak nyújtani a különböző sérüléssel élő társainknak.

PF – Azt szokták mondani, ha valaki nagy sikerre vágyik, akkor a kutya és a gyerek, ez a két dolog, ami köré valami módon a figyelem oda terelhető, itt ez most együtt van jelen, hát, ahogy Ön elmondta és abból a pár sorból, amit megismertem, értjük, hát itt nem valami öncélú figyelem felkeltésről van szó.

KLM – Nem, nem, nem. A sérült emberek világát meg kell ismernünk, és tulajdonképpen most a könyv is segít nekünk ebben, de ezen túl én naponta élem azt a csodát a Gyermek Házában, hogy a gyerekek milyen értő figyelemmel fordulnak a sérült társaik felé, és a sérült társak mennyire gyönyörűen integrálódnak a közösségbe, és milyen szépen és nyugodtan

telnek ezek az úgynevezett szép „gyerekes” napok. Tehát tényleg hihetetlen látvány, és arra is törekszünk, hogy minél többféle sérült emberekkel legyünk együtt. Tanul nálunk hallássérült, autista, down-szindrómás, nagyon sokféle sérült kisgyerek, és mellette ez a sokszínű gyerekközösség, akik mindenhol megtalálhatók, és tökéletes egységet alkotnak. Eszter arra hívta fel a figyelmet és nagyon örülök, hogy ezt egy mesekönyvformában tette, hogy ez tanulható. És lehetőséget kell teremtenünk minden egyes kisgyereknek, nagygyereknek, felnőttnek, hogy bepillantást nyerjen abba a világba, ami a sérültek világa, ami pont olyan, mint a miénk, csak egy-egy területen picit nagyobb odafigyelésre vagy segítségre van szükség, amit meg tudunk adni.

PF – Igen, itt a mi rádióunkban gyakori téma a sérült emberek élete, és ezt gyakran is szokták mondani, hogy ez nem két külön világ, hanem ugyan annak a világnak különböző szereplői vagyunk. *(Közben KLM többször helyesel, hogy ez így van).*

Még egy érdekesség, Ön említette, hogy miért fontos a gyerekeknek, meg milyen színes ez a könyv, de ahogy itt olvasom az ismertetőt, egy másik fontos jelentősége is lehet, és ma ebben az oktatási, pedagógiai kavalkádban, ami körül vesz bennünket, külön érdekes lehet. Azt írják, hogy „A könyvet azoknak a szülőknek és szakembereknek ajánlom, akik szeretnék, hogy a gyermekek minél korábban megtapasztalhassák a másságot. Ezek az élmények azért is fontosak, mert ez által fejlődik a gyermekek empátiája, számukra nem lesz tabu ez a téma, amiről sokszor nehéz őszintén beszélgetni.” – mondja a szerző a könyvben. Hát biztos, hogy nagyon fontos, hogy a társadalomnak, a többségi társadalomnak mindenféle empátiája erősödjön, de hát a sérültséggel élők ebben egy nagyon fontos közeget alkotnak.

KLM – Igen, igen, de teljesen egyetérték Önnel, hogy nincs külön világunk épeknek és sérülteknek, nincs éles határ, mezsgye a dolgok között, sőt én itt közel 25 éves „gyermekek házás” tapasztalatom alapján mondhatom, hogy nincs olyan ember, akinek ne lenne szüksége valamilyen területen segítségre. Akár mondhatjuk, hogy nincs olyan ember, akinek nincs valamilyen fogyatéka, és nincs olyan ember, akinek nincs valamilyen erőssége. És ha a különbözőséget természetesnek vesszük, és a másság nem másság, mindannyian mások vagyunk. Ha el tudjuk fogadni, hogy mindannyian különbözőek vagyunk és a különbözőségünk érték. És ezt tudjuk igaz szívvvel közvetíteni a tanítványaink felé, akkor egy annyira természetes és idézőjelben mondom, normális közeg alakulhat ki az iskolában, hogy eszünkbe se jut, hogy ő most sérült, nem sérült. Együtt vagyunk, együtt tanulunk, együtt játszunk és igen, ha szükséges, akkor bejön egy segítőkutya, és segít egy itt tanuló kisgyereknek. Ha kell egy olyan helyzet, ahol meg kell tapasztalni azt, hogy mondjuk egy mozgássérültsegítő kutya micsoda parádés segítséget tud nyújtani egy kerekesszékekben ülő embernek, akkor az még egy kicsit buli is, mert jól lehet vele játszani. Mikor Kuku, Eszter hallássérült kutyája nálunk vizsgázott, mint terápiás kutya, akkor azért az egész iskola drukkolt neki, és kiválasztottuk, hogy ki lesz az a tíz gyerek, akivel együtt dolgozik. És valahogy teljes normalitással lehet élni ezeket a helyzeteket, viszont az itt lévő gyerekek megtanulják, hogy sokfélék vagyunk és hogy igen, a sérült embereknek is vannak nehézségei, meg lehetőségei. Egészen másként nézik a világot,

én ebben egészen biztos vagyok, mint mondjuk én néztem ennyi idős koromban, megtanulják. Azt szoktam mondani, hogy sajnálom azokat a gyerekeket, akiknek nincs lehetőségük arra, hogy a sokszínű világot tapasztalják meg, akár az elit gimnáziumokon keresztül, akár a nívócsoportos oktatáson keresztül, akár a szegregáción keresztül, tehát én hiszek abban, hogy együtt mindent meg tudunk oldani.

PF – Segítsen nekünk, hogy akit érdekel ez a könyv, hol keresse, hol találhat rá?

KLM – Most már a nagyobb könyvesboltokban lehet kapni, eleinte ilyen magán vagy pályázati kiadványként jelent meg, a NEO Magyar Segítőkutya Egyesület adta ki, de a könyvnek akkora sikere volt és olyan sok helyen keresték, tényleg iskolában használják, feldolgozzák, olvasásórákon olvassák, érzékenyítő programokban használják, illetve a családok részéről is nagy érdeklődés mutatkozott. Úgyhogy Eszterék egy újbóli kiadás segítségével eljuttatták valamennyi könyvesboltba, tehát a Libriben, Alexandrában megtalálható, leemelhető a polcról. Gyönyörű és igaz történeteket mesél valamennyi szereplőjét én is személyesen jól ismerem.

PF – Van-e esélye annak, hogy valahogy például pedagógusképzés közelébe kerül ez a könyv, nem csak véletlenszerűen akadnak bele, hanem valahogy tudatosabban?

KLM – Én abban bízom, mivel az Eszter el szokta hallgatni szerényen, de most doktori iskolába jár és az ELTE Bárczi Gusztáv Gyógypedagógiai Karon oktat, hogy akár rajta keresztül mindenképpen bekerül a pedagógusképzésbe. Az a következő lépés, hogy ne csak a gyógypedagógus képzésben jelenjen meg, hanem a többségi pedagógusképzésbe is. Ezek egy picit, hogy mondjam, egyéni harcok, kezdeményezések. A könyv szép, ez a könyv olvasmányos, ez a kép közel hozza a sérült emberek mindennapjait, és én abban bízom, hogy a pedagógus szakma is meg fogja látni ennek az értékét. És akár úgy, mint egy idézőjelben mondom, kötelező olvasmány megismerhetik a gyerekek és ... *(a riporter közbeszól)*

PF – De akár ajánlott irodalomként, annak az érdemi helyeken nagyon fontos jelentősége lehet.

KLM – Így van.

PF – Nagyon szépen köszönöm! Loványi Eszter Kuku és barátai című könyvéről beszélgettünk az elmúlt percekben Kókayné Lányi Mariettával, aki a könyv bevezetőjét írta vagy előszavát. Köszönjük szépen, hogy velünk volt!

KLM – Nagyon nagy örömmel. Viszont hallásra.

PF – Csókolom.